

Söpriki a reményt

Elesni hol?
Elesni miben?
Elesni a végtelen
sima semmiben.

*Még bódítva süt,
leszúr a Nap,
mint mindig októberben:
árnyékom keresztje mögé
kerülök a földre.*

*Még napfény-horzsolás
a bőrön, még tarkómra
zuhog a sárga tagló:
látszom már és játszok
a képtelen keretben,
hullámozok fönt és lent:
egekben, tengerekben.*

*Már nem a miénk az Operenciás,
elhullunk majd a
tányérsapkás őszben,
csak amit vérünk buzgása kiás,
amit riadtan nyalnak
föl az őzek, csak ez
a csalitos sár marad:
húzzuk magunkra földnek.*

*De miket fogadok, Istenem!
Hogy sáros karácsonyoddal
szívemen is átlélegzem
e halottas évet,
az Orbis gyomra zúg:
ez a Pokol-köri ének,
hol Petrarca nincs jelen,
Dante meg nyaral,
végül tilos körökből
lép elénk a dal:*

most már csak a gyönyörűek
testben-léleekben se hűek
a zokogó szépnevűek
rajtam hűvöslő kezűek
életemből-életűek

maradnak és gyerekjézusokat
szülnek maguknak Európa zsúfolt
jászlaiba: mert tudják amit nem
tudnak a hűek, a hülyék, a nyüvek —
tudják: fenyőtűk ügetnek szívem
riadt hegyláncai felé, sejtik:
sorsomban sír az elbukó jelen,
méhük ezért táguló világegyetem:
nem tūr varratokat, hogy szülne
engem jövővé doppler-effektusok
ritmikus csődjében, a tágulás
csöndjében, betlehemi bölcsőjében
ott, hol angyalságom hűlt helyén
megint értem bög néhány
kiherélt számár, legelvén közben
az egyetlen fényes csillagot, mely
gyertyaként ég rám vagy fénylik le
rólam: söprik a reményt fölöttem,
söprik a szalmát alólam és bár
nem lehet könnyedén mosolyogva,
meg fogcsikorgatva se lehet!
De szüljön meg valaki azzá, aki voltam!

Fölállni most?
Fölállni hogyan?
Fölállni . . . jajj!
Boldogtalanul boldogan.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Papírangyal

Rozsdás felére fordult
és leng
s elleng, zenél a Nap
A kertek fái égre
lógatják zsibbadt karjukat
Fény-
szalmával kitömött ősz
idő szalmacsurgása
Zümmög a transzformátor
elektron-
méhek kaptára